

P. II

226/II

ARICI-POGONICI

ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA "LUMINIȚA"

NOIEMBRIE

1958

0
A 48
tot poporul rus,
mulți matrozi cu-alaiuri,
muncitori mai mulți
și țărani din plaiuri
au venit desculți.
Astfel au pornit-o
și-ntr-o zi cu nea
fiara au strivit-o
de-au scăpat de ea.

P-441
Al lui Lenin nume
tu-l porți azi la fel.
Crești cu el pe lume,
înflorești cu el.
Să-nflorești în țară
ca un trandafir,
ca o floare rară
Vladko, Vladimir.

în românește de GH. D. VASILE.

Biblioteca Centrală a
Tineretului

19007

P-5006-9

11/438

11/438

BÎLCIUL *de la* polul *nord*

Scenariul : M. STOIAN
 Ilustrații : DUREȘ
 Operator : S. TOMESCU
 Regia : R. GEORGESCU

Îngîndurată, Ioana trecu pragul grădiniței. Nu se simțea prea în largul ei. Acasă, cînd avea mici oaspeți, izbutea să facă numai ce voia. Dar aici? Aici, oare cum se vor purta copiii?

O femeie înaltă, cu fața mai luminoasă decît a florii-soarelui, o întîmpină. O duse în mijlocul încăperii, să-și aleagă jucăria cu care voia să se joace. Ochii Ioanei prinseră să sară de colo-colo, asemenea unei mingi jucăușe, trecînd de la ursulețul de pîslă la păpușa care închide ochii, de la mîța cu urechi ascuțite la cățelul cu urechi pleosti-

te, apoi de la automobil la avion, de la avion la tren, de la tren la vapor, de la vapor la cuburile mul-

ticolore. Abia își mai trase răsuflarea și îngînă, amețită:

— Ce multe sînt!

— Alege! o îndemnă educatoarea.

Inima ei de mămică bună, care își lăsase acasă un copilaș de porțelan, o îndemnă să aleagă păpușa. Din păcate, deși era o singură păpușă, mame care s-o iubească și s-o îngrijească erau destule. Ioana însă nu se sperie. Întîi zîmbi celeilalte fete, apoi luă păpușa în brațe și-o culcă în poală.

— Numai să văd cum adoarme, spuse ea celorlalte.

Ioana hotărî să-i aducă pe cineva păpușii ca să aibă și ea cu cine schimba o „vorbă”. Însă nici mița și nici cățelul nu păreau a avea vreme de ospetie, căci fiecare își avea stăpînul său; pînă și cogeamitele urs polar. Fetița nu se dădu bătută cu una, cu două. Se apropie de curajosul îmblînzitor al ursului alb și, înainte ca el să apuce măcar să se împotrivească, îi răpi ursul, zîmbind:

— L-a poftit la ea, fetița mea, Păpușa, să-i țină de urît.

Și iată că ursul fu poftit musafir la păpușă:

— Bucuroși de oaspeți?

— Bucuroși, bucuroși.

Se așezară unul dinaintea celuilalt.

— Ce mai faceți?

— Mulțumesc bine. Dar dumneata?

— Hm, așa și-așa! Nu mă prea împac cu căldurile astea!

Păpușa îl bătu pe umăr:

— Nu te necăji, prietene. Ce-ai zice de-o călătorie pînă la Polul Nord?

Ursul nu așteptă să audă de două ori o astfel de vorbă.

— Să mergem! sări el și începu să joace de bucurie. La Polul Nord, la Polul Nord... Ura!...

Ioana se strecură printre ceilalți copii și, fără să rostească vreun cuvînt, înșfăcă locomotiva trenulețului cu patru vagoane și-o trase

după ea. Copiii vrură s-o oprească, dar ea înclină capul către urs, suspină și zise cu amărăciune:

— Bietul urs! Dacă nu pleacă numaidecît la Polul Nord moare aici, de căldură.

Astfel luară loc, în cîte un vagon fiecare, ursul alb și Păpușa. Trenul porni și străbătu de cîteva ori po-deaua odăii. Ursul se apucă să strige:

— Acum am ajuns la ocean. Pe aici, fără vapor, nu putem trece!...

Sărmana mamă a Păpușii, cum mai ofta că trebuie să îndeplinească toate

(Continuare în pag. 10)

RUSALIN MUREȘANU

Învățatul

E la noi în sat,
Nu foarte departe,
Un om învățat
Și tobă de carte.

Știe să citească
Alfabetul tot
Și să socotească
Până pe la opt.

De cai nu-¹ e frică
Și nici de cîrlani.
Și îl cheamă Nică,
Și-are șase ani.

cîinele

Cîinele lui nea Adam
Face foarte rar ham ham.
Unii spun că-i mut de
tot.

Dar eu, după cît socot,
E un cîine învățat:
Nu vorbește ne-ntrebat.

Desene: CLELIA OTTONE

LA POARTA UZINEI

Aici lucrează tata. Uneori
Eu vin cu mama și-asteptăm la poartă
Și dintre zeci și zeci de muncitori
Il recunosc ușor. El șapcă poartă

Și haină gri. Și haină ca a lui
Au zeci și zeci de oameni din uzină,
Și toți au fața mare și senină,
Și mulți au ochii ca ai lui, căprui.

Ei se îndreaptă grabnic către casă
Și-n treacăt unii mina ne-o întind.
Cînd vine tata mina îmi alint
În mina lui cea aspră și duioasă.

ELENA DRAGOȘ

Desen: B. BINA

Iepurașii povestiră corbului despre micul lăudăros. Atunci corbul porni să-l caute și-l găsi sub o rădăcină noduroasă.

Cînd văzu corbul, iepurașul se sperie și zise:

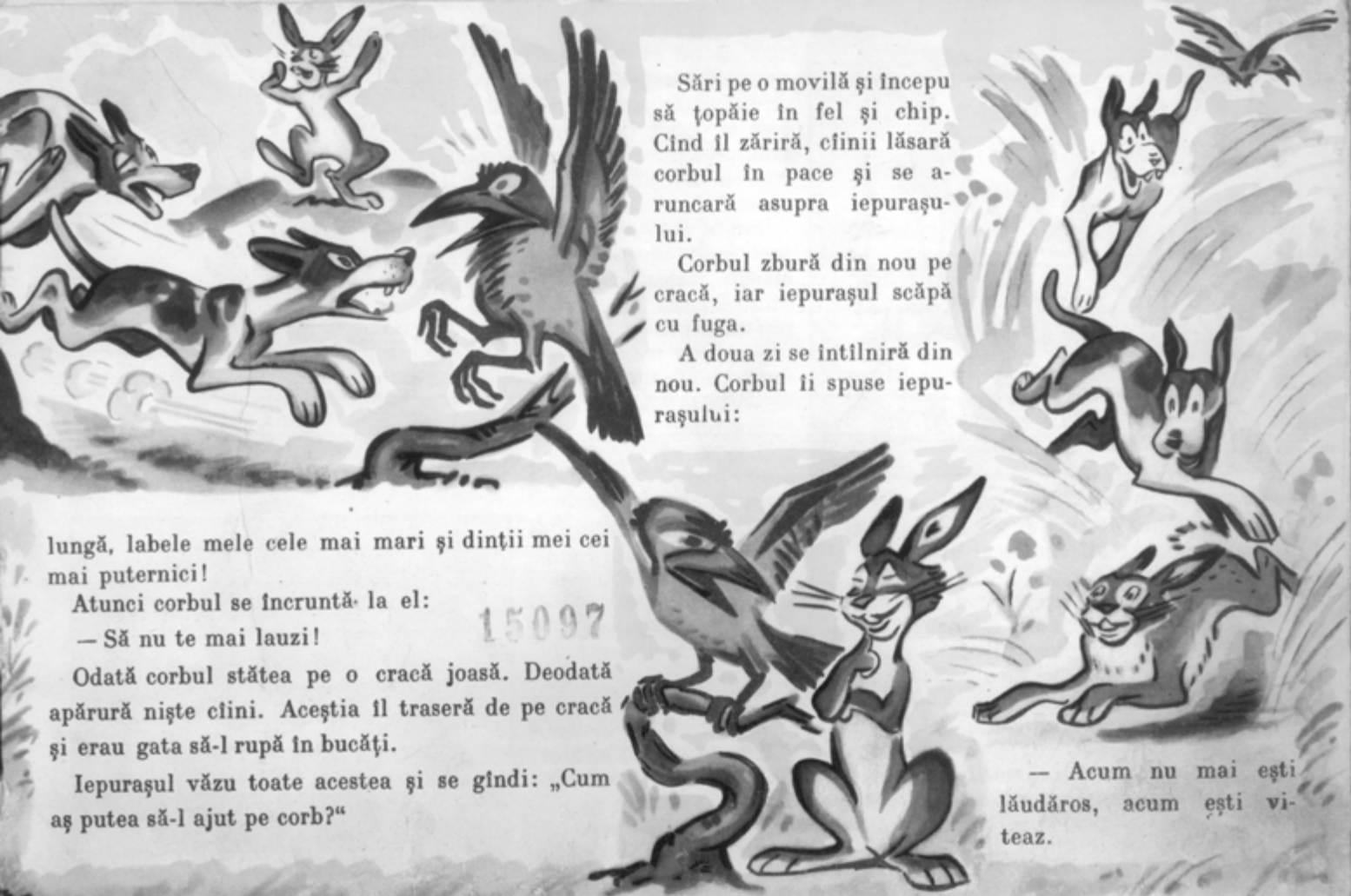
- N-o să mă mai laud, dragă corbule!
- Dar cu ce te-ai lăudat?
- Am spus că mustăcioara mea este cea mai

În pădure trăia odată un iepuraș. Într-o zi se întîlni cu alți iepurași. Și, din senin, începu să se laude:

— Mustăcioara mea este cea mai lungă! Labele mele sînt cele mai mari! Dinții mei sînt cei mai puternici! Nu mi-e frică de nimeni!

Sări pe o movilă și începu să topăie în fel și chip. Când îl zăriră, cîinii lăsară corbul în pace și se aruncară asupra iepurașului.

Corbul zbură din nou pe cracă, iar iepurașul scăpă cu fuga.

A doua zi se întîlniră din nou. Corbul îi spuse iepurașului:

lungă, labele mele cele mai mari și dinții mei cei mai puternici!

Atunci corbul se încruntă la el:

— Să nu te mai lauzi!

Odată corbul stătea pe o cracă joasă. Deodată apărură niște cîini. Aceștia îl traseră de pe cracă și erau gata să-l rupă în bucăți.

Iepurașul văzu toate acestea și se gîndi: „Cum aș putea să-l ajut pe corb?”

— Acum nu mai ești lăudăros, acum ești viteaz.

15097

poftete fetiței sale și ale musafirului său, ursulețul alb. Făcu rost de vapor, deși el folosea la transportul unor cuburi cu care se înalță o fortăreață cu creneluri.

Am ajuns dinaintea celui mai înalt munte din lume! striga Păpușa către urs. Pe aici numai cu avionul se poate trece.

— Mor, mor de căldură, dacă n-ajungem la vreme! se văita ursulețul.

Tot biata mamă a Păpușii trebui să se îngrijească și de acest lucru. Și nu era de loc

ușor să iei avionul din mâinile micului aviator.

Cînd avionul ateriză și ursul atinse cu labele sale Polul Nord, aflat într-un ungher mai răcoros și întunecat al încăperii, făcu trei tumbe în șir, de bucurie.

— Știi ce? dădu ideea Păpușa. Ce-ar fi să mergem la bîlci?

— Unde?! dădu ursul labele în lături, nedumerit. Bîlci aici, la Polul Nord?

— Dacă vrea mămica mea, o să fie și aici...

Cîtă dreptate avusese Păpușa! Nu trecură decît cîteva clipe și în colțul mai răcoros al odăii, la Polul Nord, apărură: trenul cu locomotiva și cele patru vagoane, avionul și vaporușul. Era un bîlci adevărat. Din păcate însă, numai ursul și Păpușa într-însul. Ca să le facă pe plac celor doi, Ioana făcu rost de toate jucăriile, fără să bage de seamă că, la un semn ascuns al educatoarei, copiii părăsiseră odaia în vîrfurile picioarelor.

Nu își dădu seama că rămăsese singură decît atunci cînd vru să pună în mișcare toate jucăriile deodată, ca într-un bilci de adevărat: și trenul, și vaporeșul, și avionul. Altfel, ce haz ar fi avut bilciul?

Abia acum simți Ioana lipsa celorlalți. Dar odaia era pustie.

Din curte răzbeau în încăpere glasurile vesele ale celorlalți. Necăjită, fetița ceru ajutor educatoarei.

— Ce e? Ce s-a întîmplat? întrebă educatoarea.

— Bilciul! îngăimă fetița.

Pentru bilciul de la Polul Nord nu ajung două mîini...

Educatoarea strînse copiii în jurul ei. Odaia se umplu din nou de zumzet și albăstrele. Inveseliți, Păpușa și ursul alb, cățelul și mița prinseră să bată din palme cu putere. Împreună cu ei și Ioana. Iar bilciul se porni!

Iar Ioana învăța un cîntec nou:

„Miini mai multe la un loc
Fac mai vesel orice joc...

PARTIDUL

Partidul pretutindeni e cu noi,
Veghează blînd copilăria noastră,
Grădinile cu flori și ierburi moi
Și liniștea orașului albastră.

În mîngierea tatei este el
Și-n risul mamei ce ne-așteaptă-acasă,
În plinea și-n belșugul de pe masă,
În zborul fiecărui porumbel.

Noi îl înconjurăm și-i dăruim
Iubirea, gingășia noastră toată,
Visînd la vremea-n care o să fim
Și noi în uriașa lui armată.

ELENA DRAGOȘ

Uneori
se întâmplă
în așa!

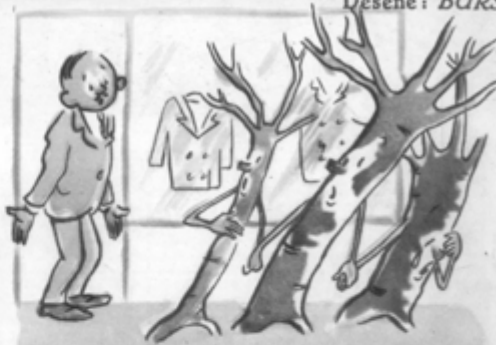
Desene: BÜRSCHI

Brrr! Ne-ar trebui cojoace.
Vine vremea rea...

— Cojoace pentru dumneavoastră?!
N-am cusut în viața mea...

— Nu ni s-au trimis de la fabrică!
Și cred că nici nu sînt pe măsura
dumneavoastră...

— Să vezi și să nu crezi! Ia ui-
tați-vă, fraților...

— Noi lucrăm numai după măsură...
— Oglinda nu minte! Priviți-vă numai...
călduros.

Dați-ne voie să vă mulțumim...

POVESTE

vinătorească

Text: D. EPPÉLIA

Desene: L. MILCIN

SUFLĂ VÎNTUL, ȘUGUBĂȚUL...

Sullă vîntul, șugubățul,
norii-i strînge cu juvățul
și împrăștie-n cîmpie
puf bălan de pădăie.
Strigă pădăiile:
„Unde ni-s tichiile?
Ce ne facem fără ele,
e-am rămas golașe, chele?”
Însă vîntul cel hoinar
nici măcar n-are habar...
De-abia colo, în zăvoi
s-a mai domolit oleacă.
Căci l-a luat un cîntețoi,
voinicește, în tîrbacă:
„Vîntule, nu fi nebun...
Hai, astîmpără-te-ți spun!
Ce tot faci atîta larmă?
Lasă-mi puîi-n cuib să doarmă!”

Ș. IOSIF

t poporul rus,
ulți matrozi cu-alaiuri,
uncitori mai mulți
țărani din plaiuri
a venit desculți.
stfel au pornit-o
entr-o zi cu nea
ara au strivit-o
e-au scăpat de ea.

Al lui Lenin nume
tu-l porți azi la fel.
Crești cu el pe lume,
înflorești cu el.
Să-nflorești în țară
ca un trandafir,
ca o floare rară
Vladko, Vladimir.

în rominește de GH. D. VASILE.

BÎLCIUL *de la* polul nord

Scenariul : M. STOIAN
 Ilustrații : DUREȘ
 Operator : S. TOMESCU
 Regia : R. GEORGESCU

Îngîndurată, Ioana trecu pragul grădiniței. Nu se simțea prea în largul ei. Acasă, cînd avea mici oaspeți, izbutea să facă numai ce voia. Dar aici? Aici, oare cum se vor purta copiii?

O femeie înaltă, cu fața mai luminoasă decît a florii-soarelui, o întîmpină. O duse în mijlocul încăperii, să-și aleagă jucăria cu care voia să se joace. Ochii Ioanei prinseră să sară de colo-colo, asemenea unei mingi jucăuse, trecînd de la ursulețul de pîslă la păpușa care închide ochii, de la mița cu urechi ascuțite la cățelul cu urechi pleoști-

te, apoi de la automobil la avion, de la avion la tren, de la tren la vapor, de la vapor la cuburile mul-

ticolore. Abia își mai trase răsuflarea și îngînă, amețită:

— Ce multe sînt!

— Alege! o îndemnă educatoarea.

Inima ei de mămică bună, care își lăsase acasă un copilaș de porțelan, o îndemnă să aleagă păpușa. Din păcate, deși era o singură păpușă, mame care s-o iubească și s-o îngrijească erau destule. Ioana însă nu se sperie. Întîi zîmbi celeilalte fete, apoi luă păpușa în brațe și-o culcă în poală.

— Numai să văd cum adoarme, spuse ea celorlalte.

Ioana hotărî să-i aducă pe cineva păpușii ca să aibă și ea cu cine schimba o „vor-bă”. Însă nici mița și nici cățelul nu păreau a avea vreme de ospetie, căci fiecare își avea stăpînul său; pînă și cogeamitele urs polar. Fetița nu se dădu bătută cu una, cu două. Se apropie de curajosul îmblînzitor al ursului alb și, înainte ca el să apuce măcar să se împotrivească, îi răpi ursul, zîmbind:

— L-a poftit la ea, fetița mea, Păpușa, să-i țină de urît.

Și iată că ursul fu poftit musafir la păpușă:

— Bucuroși de oaspeți?

— Bucuroși, bucuroși.

Se așezară unul dinaintea celuilalt.

— Ce mai faceți?

— Mulțumesc bine. Dar dumneata?

— Hm, așa și-așa! Nu mă prea împac cu căldurile astea!

Păpușa îl bătu pe umăr:

— Nu te necăji, prietene. Ce-ai zice de-o călătorie pînă la Polul Nord?

Ursul nu așteptă să audă de două ori o astfel de vorbă.

— Să mergem! sări el și începu să joace de bucurie. La Polul Nord, la Polul Nord... Ura!...

Ioana se strecură printre ceilalți copii și, fără să rostească vreun cuvînt, înșfăcă locomotiva trenulețului cu patru vagoane și-o trase

după ea. Copiii vrură s-o oprească, dar ea înclină capul către urs, suspină și zise cu amărăciune:

— Bietul urs! Dacă nu pleacă numaidecît la Polul Nord moare aici, de căldură.

Astfel luară loc, în cîte un vagon fiecare, ursul alb și Păpușa. Trenul porni și străbătu de cîteva ori po-deaua odăii. Ursul se apucă să strige:

— Acum am ajuns la ocean. Pe aici, fără vapor, nu putem trece!...

Sărmana mamă a Păpușii, cum mai ofta că trebuie să îndeplinească toate

(Continuare în pag. 10)

Învățatul

E la noi în sat,
Nu foarte departe,
Un om învățat
Și tobă de carte.

Știe să citească
Alfabetul tot
Și să socotească
Până pe la opt.

De cai nu-² e frică
Și nici de cirlani.
Și îl cheamă Nică,
Și-are șase ani.

cîinele

Cîinele lui nea Adam
Face foarte rar ham ham.
Unii spun că-i mut de
tot.
Dar eu, după cît socot,
E un cîine învățat:
Nu vorbește ne-ntrebat.

Desene: CLELIA OTTONE

LA POARTA UZINEI

Aici lucrează tata. Uneori
Eu vin cu mama și-așteptăm la poartă
Și dintre zeci și zeci de muncitori
Îl recunosc ușor. El șapcă poartă

Și haină gri. Și haină ca a lui
Au zeci și zeci de oameni din uzină,
Și toți au fața mare și senină,
Și mulți au ochii ca ai lui, căprui.

Ei se îndreaptă grabnic către casă
Și-n treacăt unii mina ne-o întind.
Cînd vine tata mina îmi alint
În mina lui cea aspră și duioasă.

ELENA DRAGOȘ

Desen: B. BINA

Iepurașii povestiră corbului despre micul lăudăros. Atunci corbul porni să-l caute și-l găsi sub o rădăcină noduroasă.

Cînd văzu corbul, iepurașul se sperie și zise:

- N-o să mă mai laud, dragă corbule!
- Dar cu ce te-ai lăudat?
- Am spus că mustăcioara mea este cea mai

În pădure trăia odată un iepuraș. Într-o zi se întîlni cu alți iepurași. Și, din senin, începu să se laude:

— Mustăcioara mea este cea mai lungă! Labele mele sînt cele mai mari! Dinții mei sînt cei mai puternici! Nu mi-e frică de nimeni!

Sări pe o movilă și începu să ȋopăie în fel și chip. Cînd îl zăriră, ȋlinii lăsară corbul în pace și se aruncară asupra iepurașului.

Corbul zbură din nou pe cracă, iar iepurașul scăpă cu fuga.

A doua zi se întîlniră din nou. Corbul îi spuse iepurașului:

lungă, labele mele cele mai mari și dinții mei cei mai puternici!

Atunci corbul se încruntă la el:

— Să nu te mai lauzi!

Odată corbul stătea pe o cracă joasă. Deodată apărură niște ȋlini. Aceștia îl traseră de pe cracă și erau gata să-l rupă în bucăți.

Iepurașul văzu toate acestea și se gîndi: „Cum aș putea să-l ajut pe corb?”

— Acum nu mai ești lăudăros, acum ești viteaz.

poftele fetei sale și ale musafirului său, ursulețul alb. Făcu rost de vapor, deși el folosea la transportul unor cuburi cu care se înalță o fortăreață cu creneluri.

Am ajuns dinaintea celui mai înalt munte din lume! striga Păpușa către urs. Pe aici numai cu avionul se poate trece.

— Mor, mor de căldură, dacă n-ajungem la vreme! se văita ursulețul.

Tot biata mamă a Păpușii trebui să se îngrijească și de acest lucru. Și nu era de loc

ușor să iei avionul din mâinile micului aviator.

Cînd avionul ateriză și ursul atinse cu labele sale Polul Nord, aflat într-un ungher mai răcoros și întunecat al încăperii, făcu trei tumburi în șir, de bucurie.

— Știi ce? dădu ideea Păpușa. Ce-ar fi să mergem la bîlci?

— Unde?! dădu ursul labele în lături, nedumerit. Bîlci aici, la Polul Nord?

— Dacă vrea mămică mea, o să fie și aici...

Cîtă dreptate avusese Păpușa! Nu trecură decît cîteva clipe și în colțul mai răcoros al odăii, la Polul Nord, apărură: trenul cu locomotivă și cele patru vagoane, avionul și vaporușul. Era un bîlci adevărat. Din păcate însă, numai ursul și Păpușa într-insul. Ca să le facă pe plac celor doi, Ioana făcu rost de toate jucăriile, fără să bage de seamă că, la un semn ascuns al educatoarei, copiii părăsiseră odaia în vîrfurile picioarelor.

Nu își dădu seama că rămăsese singură decît atunci cînd vru să pună în mișcare toate jucăriile deodată, ca într-un bîlci de-adevărat: și trenul, și vaporășul, și avionul. Altfel, ce haz ar fi avut bîlciul?

Abia acum simți Ioana lipsa celorlalți. Dar odaia era pustie.

Din curte răzbeau în încăpere glasurile vesele ale celorlalți. Necăjită, fetița ceru ajutor educatoarei.

— Ce e? Ce s-a întîmplat? întrebă educatoarea.

— Bîlciul! îngăimă fetița.

Pentru bîlciul de la Polul Nord nu ajung două miini...

Educatoarea strînse copiii în jurul ei. Odaia se umplu din nou de zumzet și albatrele. Inveseliți, Păpușa și ursul alb, cățelul și mîța prinseră să bată din palme cu putere. Împreună cu ei și Ioana. Iar bîlciul se porni!

Iar Ioana învăța un cîntec nou:

„Miini mai multe la un loc
Fac mai vesel orice joc...

PARTIDUL

Partidul pretutindeni e cu noi,
Veghează blind copilăria noastră,
Grădinile cu flori și ierburi moi
Și liniștea orașului albastru.

În mîngierea tatei este el
Și-n risul mamei ce ne-așteaptă-acasă,
În plinea și-n belșugul de pe masă,
În zborul fiecărui porumbel.

Noi îl înconjurăm și-i dăruim
Iubirea, gingășia noastră toată,
Visînd la vremea-n care o să fim
Și noi în uriașa lui armată.

ELENA DRAGOȘ

Desen: R. STAVRESCU

Uneori
se întâmplă
în așa!

Desene: BURSCHI

Brrr! Ne-ar trebui cojoace.
Vine vremea rea...

— Cojoace pentru dumneavoastră?!
N-am cusut în viața mea...

— Nu ni s-au trimis de la fabrică!
Și cred că nici nu sînt pe măsura
dumneavoastră...

— Să vezi și să nu crezi! Ia uitați-vă, fraților...

— Noi lucrăm numai după măsură...
— Oglinda nu minte! Priviți-vă numai... călduros.

Dați-ne voie să vă mulțumim...

POVEȘTE vinătorească

Text: D. EPELIA

Desene: L. MILCIN

O curioasă întâmplare
s-a petrecut la vânătoare...

Bum! Bum! Și ne-ntrecutul vînător,
o pasăre a împușcat din zbor.

Să cați vînătorul prin hîrtoape
cînd un cîrnat ție-atît de-aproape?

Nicicînd n-am mai văzut așa vînător!
Din zbor să se prefacă-ntr-un cîrnat?

SUFLĂ VÎNTUL, ȘUGUBĂȚUL...

Sullă vîntul, șugubățul,
norii-i stringe cu juvățul
și împrăstie-n cîmpie
puf bălan de pădădie.
Strigă păpădiile:
„Unde ni-s tichiile?
Ce ne facem lără ele,
e-am rămas golașe, chele?”
Însă vîntul cel hoinar
nici măcar n-are habar...
De-abia colo, în zăvoi
s-a mai domolit oleacă.
Căci l-a luat un cîntezei,
voinicește, în tîrbacă:
„Vîntule, nu fi nebun...
Hai, astîmpără-te-ți spun!
Ce tot faci atîta larmă?
Lasă-mi puii-n cuib să doarmă!”
S. IOSIF

ARICI-POGONICI

Nr. 9

ALBUM VESEL PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA”

958

GRADINIȚA

Biblioteca centrală regională
Timișoara

„HOȚUL“

— Ce se vede?
— Un motan.
— Ce-are-n gură?
— Un ciolan...
— Ei, și-acuma?
— Vrea să-l roadă.
— Și e vesel?
— Dă din coadă...

— Cum îl cheamă?
— Motănel.
— De-unde vine?
— De-un' să vie?
Vine din bucătărie.
— Nu i-e teamă
C-am să-l bat?
— Păi, de ce?
— Fiindc'a furat!

Versuri: Cicerone Theodorescu

Muzica: Bruno Reinhardt

Moderato *mp*

— Un mo-tan — Un cio-lan...

mp — Ce să ve-de? — Ce-are-n gu-ră?

mf Ei, și-a-cu-ma? Vrea să-l roa-dă. Și e ve-sel?

mf Ei, și-a-cu-ma? Vrea să-l roa-dă. Dă din coa-dă...

Solo (din cor) *mp Tutti*

p Miau! Miau! — Cum ți cheamă? *mp* — De-unde vi-ne?

— Mo-tă-nel! poco rit.

mf Vi-ne din bu-că-ță-ri-e. Nu i-e tea-mă cam să-l bat?

mf De-un-să vi-e? Vi-ne din bu-că-ță-ri-e

a tempo *Solo (din cor)* *Tutti*

— Fiind-c-a fu-rat! Miau! Cîț!

— Păi, de ce? — A fu-rat! Cîț!

CUTU
MIAU

DE E. ARNO

gel
și
și trei
ieși

LA COASĂ

Trage Nicușor la coasă,
Prima dată-n viața lui.
E cam greu, dar nu se lasă
Și rîd ochii lui căprui.

I-a dat coasa moș Axinte:
— Ține coasa! Dar e greu.
Pîinea albă se mănîncă
Doar prin muncă, dragul meu.

— Adă coasa! Nu-i de tine,
Prea ești mic pentru cosit.
Și i-a spus cu zîmbet moșul:
— Pentru-o pîine, ai muncit!

Muzica: Bruno Reinhardt

LA PÎRĂU

Doisprezece ȋinci se scaldă
Și se joacă, și-și dau brînci.
Apa-i rece, ziua-i caldă —
Și-i vacanță pentru ȋinci.

Tabăra-și ridică steagul
Sus de tot, pe dealul nalt.
Țîncii sar, mai mare dragul,
De pe-un mal pe celălalt!

Voie bună, umbră deasă,
Iarbă verde și plimbări.
Cît e viața de frumoasă
Pe pămîntul scumpei țări!

Scenariu: VIORICA DINESCU
RADU DULDURESCU

....ȘI MIAU ESTE SALVAT.

FUNIA NU ESTE ALTCEVA
DECÎT UN ȘARPE FÎCROS
CARE, SE PREGĂTEȘTE SĂ-L
ÎNGHITĂ PE ȘIETUL MIAU.

ȘI ACUM LA FUGĂ!

ÎN BUZUNARUL LUI CUTU E
ÎNGHEȘUIT TÔT CE VREI ȘI
NU VREI!

UN CUI BÎNE BĂTUT

IAȚĂ-I AJUNȘI PE UN CÎMP PLÎN DE CACTUȘI.

BINE C-AM SCAPAT
DE ORICE PRIMEJDIE!

CA SA SE POATA PLUMBA
TIHNITI PE INSULA.....

-NU-MI SCAPI TU MIE!

MARE SCOFALA!
NU SA IASA NIMIC!

....CUTU RETEAZA DOI
CACTUSI MAI ARATOSI.....

CURIOS, FLUTURELE SE
ASEAZA PE SPATELE LUI
MIAU.

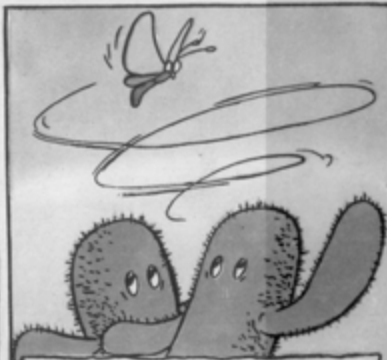

STRASNICA ARMURA!
O SA-I PIARA JRICUI PORTA
SA NE MAI ATINGA!

....IN CARE INTRARA CA
INTR-O HAINA.

O LOVITURA BINE TINTITA
SI.... FLUTURELE A ZBURAT

DAR UN FLUTURE LE TOT
DA TIRCOALE.

IN SCHIMB, MIAU, INTEPAT
STRASNIC DE CIOCUL BERZEI...

.... FUGE DE-Î SPÎRIILE PICIDARELE.

DAR NU-Î CHIP SĂ-L PRINDĂ. OBOSIT ȘI AMETIT ÎȘI DĂ SEAMA CĂ NU MIAU ÎL ÎNGÎNASE....

CUTU ESTE ÎNGRIȘORAT C-A RĂMAS SÎNGUR.

.... CÎ CÔCÔ, PAPAGALUL, CARE SE DISTRASE DE MINUNE PE SÔCOTEALA LUI.

DAR MIAU Î-L TÔT ÎNGÎNĂ.

DEODATA, ÎATĂ CĂ SE AUDE IARĂȘI, MIAU! MIAU! DIN DÔSUL CÔPACULUI.

PURTÎNDU-L DE JUR ÎMPRE-JURUL CÔPACULUI.

DE DATA ASTA ERA CHÎAR MIAU.

AVENTURILE LUI NUCAPANAGHINDĂFRUNZĂ SCENARIUL: *Chit-Ronț* DESENE: *Grădiniță*

— Iată-ne ajunși la grădiniță...

1

Numai să-mi îmbrace
mătușa iepuroaică șorțu-
leful și te prezint priete-
nului meu, pisoiul!

2

Ăsta-i Chit-Ronț, noul meu
prieten!

3

— Prieten? I-arăt eu lui!

4

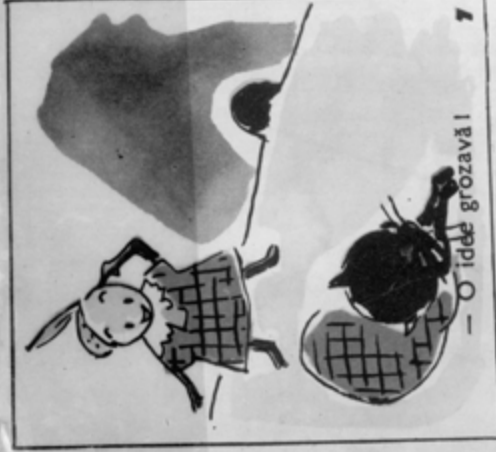
Nu-mi scapi! Am s-astepț aici
pînă ai să ieși din gaură.

5

Miaaau! Mi s-a făcut somn!

6

— O idee grozavă!

7

Am să-l scap pe
Chiț-Ronț.

8

Să termin desenul
pînă nu se trezește
pisoiul.

9

— Miau! A-nghițit șorișelul!
Să nu mă-nfulece și pe mine!

10

Mai bine o șterg
pînă nu-i prea tîr-
ziu!

11

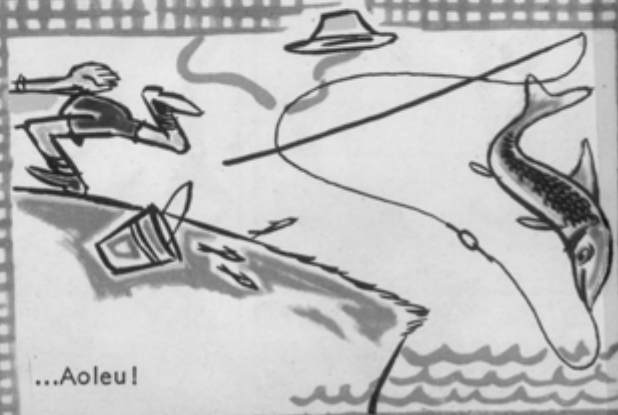
— Mulțumesc! Strașnică pă-
căleală i-ai tras pisoiului!

12

versiuri
Lora Crivăt

PESCARUL

desene:
Vlad Crivăt

Șireturile

după M. H. HASTOVA

De cum treci hotarul în împărăția jocurilor și bucuriei, o armată întreagă îți aține calea. Nu sînt oșteni îmbrăcați în zale și nici călăreți cu lăncii, de vreme ce nici împărăția nu-i alta decît binecunoscuta grădiniță a copiilor. Aici, de cum pășești peste prag, dai nas în nas cu strașnica oștire a ghetelor, pantofilor și bocancilor de tot felul, scurți, groși, de piele, din pîslă, strîmți, lustruiți, înalți, murdari, verzi, albaștri, galbeni, roșii.

După numărul lor, citind ca într-un catalog, copiii știu dacă au venit prea tîrziu sau prea devreme la grădiniță. Daria, care sosește de obicei ultima, își plimbă repede privirea de-a lungul șirului de

încălțări și răsufală ușurată cînd se încredințează că nu-i ultima venită. Din rînd mai lipsesc și cizmulile roșii ale Liubei.

Vrînd să se descalțe, Daria desface mai întîi fundulița șireturilor și scoate apoi șnururile. Trage piciorul, dar el nici gînd să iasă încă. Mai scoate șnurul și dintr-a doua pereche de găurele, dar tot de pomană. Picioarele se încăpățînează să rămînă în ghetete. Atunci fetița trage șireturile cu putere, golind toate găurelele. Deși e supărată, zîmbește văzînd cît de caraghios se strecoară șnururile printre găurele. Jocul acesta o prinde, făcînd-o să uite că, deși fără șireturi la ghetete, a rămas totuși cu ele în picioare.

Se apleacă peste pantofii cenușii ai lui Mirco. Prind șireturile de capete și le trage, încetișor, apoi din ce în ce

mai repede. Cele două trenulețe de pînză cenușie șerpuiesc iuți, ajungînd pînă la urmă să se odihnească în palma Dăriei. Nu se plictisesc însă, căci curînd, foarte curînd, vin să le țină de urît și șnururile de la ghetetele Mariei, de la pan-

— De unde ai atîtea șireturi?
— Strîng! îi răspunde Dăria, mîndră și speriată în același timp.

Ochii Liubei trec în zbor pe deasupra bocancilor, pantofilor și ghetelor rămase cu gurile căscate, parcă flămînde.

Tăcută, fără să crîcnească măcar, începe să treacă din nou șireturile prin găurele. Liuba, prietenoasă, o ajută și ea. Cînd isprăvesc, ăa și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, intră amîndouă în clasă, ținîndu-se de mînă.

tofiu lui Jiri, în sfîrșit, de la încălțările tuturor copiilor.

Tocmai cînd Dăria le flutură prin aer, ca pe un multicolor curcubeu, se arată și Liuba în prag întrebînd-o mirată:

— Pune-le la loc, Dăria, sau te spun...

Strîngătoarea de șnururi nu mai așteaptă să afle cui vrea s-o spună Liuba. Știe ea...

Și, cine știe, poate că în afară de noi nimeni n-ar mai fi aflat despre această mică întîmplare dacă la amiază, cînd copiii au ieșit de la grădiniță răspîndindu-se care în-

cotro către casele lor, oamenii de pe stradă nu s-ar fi oprit buimaci în loc, să-i privească, dacă soarele, de emoție, nu s-ar fi îmbujorat și mai rău, dacă toți căteii întâlniți pe drum nu s-ar fi apucat să latre după ei. De ce? Păi...

... o fetiță și un băiat cu bocanci cafenii aveau șireturi cenușii, unul la stîngul, celălalt la dreptul, și verzi, unul la dreptul și celălalt la stîngul...

Ce mai încolo-încoace! Era un asemenea talmeș-balmeș între șireturile copiilor, încît i-a

cele galbene
cele albe
cele cenușii
Așa au a
sului acela
țele de la g
țat încă să
rile. În sch
Daria învă

„Arici Pogonici” vă dăruiește chipurile lui Bib și Bob. Decupați desenul și prindeți-l cu un ac de haina voastră.

... o fetiță cu ghetete negre avea un șiret alb și altul galben,

... un băiat cu pantofi verzi avea la stîngul șiret roșu și la dreptul șiret albastru,

apucat noaptea pe drum pînă au izbutit să și le pună la loc după cum trebuia:

cele roșii la roșu,
cele verzi la verde,
cele cafenii la cafeniu,

că greșelile. Și a făcut-o chiar a doua zi, cînd educatoarea s-a și apucat să le vorbească copiilor despre mult anevoioasele CULORI...

Arno 10

mai repede. Cele d
lețe de pînă cenuș
iuți, ajungînd pîn
să se odihnească în
riei. Nu se plictise
curînd, foarte curi
le țină de urît și ș
Miculae-Lae,
la ghetele Mariei, re roate din dovleac,

căruțul

leucile din paie.

Dar în curte l-a uitat,
Că așa i-e felul,
Pîn'ce, foarte supărat,
L-a mîncat purcelul.

RUSALIN MUREȘANU

Lasă moțul, că se strică...
Ce tot rîzi, minune mică?
Haide, dormi, dormi înainte,
Să crești mare și cuminte.

Îmbrăcată-n catifea,
Lîngă leagăn, o pansea
Vine-ncet să te păzească.
Oare n-o să te trezească?...

Vino, fluturaș, o clipă,
Să-i faci vînt doar c-o aripă,
Ca să doarmă, frumușel,
Cu moș Ene lîngă el...

ALEXANDRA PĂTRAȘCU

*brucuria
nani,
mamă*

ursulețul

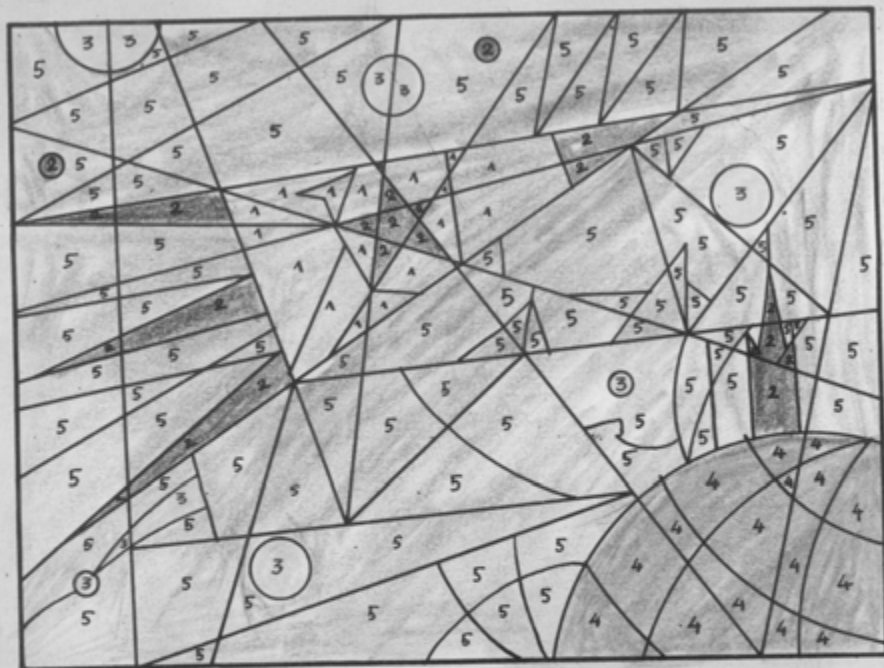

glumet

Ursulețul meu de gumă
e un hîtru bun de glumă!
Cînd l-apăs pe piept, ușor,
mormăie de zor: „Mor!...Mor!...”

Eu cred c-astă mormăială
nu-i decît o păcăleală.
Dintr-o apăsare doară,
cum de poate-un urs...să moară?

AL. VARTIC

Colorați în felul următor:
2 cu roșu, 3 cu galben, 4 cu albastru, 5 cu cenușiu. Scrieți-ne apoi
despre ce este vorba în desenul care l-ați făcut.

cititi
ARICI POGONICI
album vesel
pentru cei mici

„Arici Pogonici” vă dăruiește chipurile lui Bib și Bob. Decupați desenul și prindeți-l cu un ac de haina voastră.

ARICI POGONICI

CUPON Nr.4

„Arici Pogonici”, album vesel pentru cei mici, editat de revista „Luminița”, apare lunar. Adresa: București, Piața Scintei Nr. 1, telefon 7.60.40. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli până în ziua de 23 a lunii, cu deservirea peste două luni

Costul abonamentelor : 3 luni 4,50 lei
6 luni 9 lei

BIB și BOB MARINARI

74

Prețul 1,50 lei